

Archeologie in de ruimtelijke ordening: een schot hagel!

Archeologische monumentenzorg niet zonder problemen

Zeer binnenkort bespreekt de Tweede Kamer de Erfgoedwet van minister Bussemaker van OCW. Ook de archeologische monumentenzorg komt ter sprake. In de archeologiesector is het opvallend rustig de laatste tijd. Maar is dat terecht? Het is alweer ruim 7 jaar geleden dat de Wet op de archeologische monumentenzorg (Wamz) in werking is getreden. Daaraan vooraf ging een ware krachtsinspanning, want het kostte het ministerie maar liefst 12 jaar om deze wet op papier te krijgen en door beide Kamers te loodsen. Het doel van de wet is evident en maatschappelijk onomstreden. Als er belangrijke archeologische zaken in de bodem liggen dienen deze bewaard te worden. Als dat niet lukt, dan moet er onderzoek komen. De kosten hiervan zijn voor rekening van de verstoorder; in de ruimtelijke ordeningspraktijk is dat de initiatiefnemer van een planontwikkeling of de vergunningaanvrager. Geen probleem zou je denken, maar schijn bedriegt.

Wettelijke verplichting

De Monumentenwet 1988 geeft gemeenten de bevoegdheid om bij het opstellen van bestemmingsplannen rekening te houden met in de bodem 'aanwezige dan wel te verwachten monumenten' (artikel 38a). In de huidige praktijk gebeurt dat door gronden een archeologische dubbelbestemming te geven. Zo'n dubbelbestemming is ontleend aan door archeologen opgestelde waarden- en verwachtingskaarten. Maar de wet zelf rept niet over het laten opstellen of raadplegen van zo'n gemeentelijke kaart, laat staan over de wijze waarop dat dient te gebeuren. Toch zijn deze kaarten de afgelopen jaren op grote schaal opgesteld. Op zich is dat een goede zaak omdat hiermee op gedetailleerd (lees: gemeentelijk) niveau het bodemarchief in kaart kon worden gebracht. En dat zou betekenen dat er gerichter, dus zinvoller archeologisch onderzoek kon worden voorgeschreven door gemeenten. Proportioneel beleid, zou je zeggen. Echter, aan de manier waarop de huidige kaarten zijn opgesteld en worden gebruikt in bestemmingsplannen, kleven grote bezwaren met zwaarwegende gevolgen. Gevolgen die de wet ook niet heeft beoogd!

Archeologische kaarten: whats in a name?

Allereerst de naamgeving van de waarden- en verwachtingskaarten en de suggestie die daarvan uit gaat. Waar het gaat om bekende archeologische waarden op deze kaarten zoals AMK-terreinen, historische kernen of archeologische rijksmonumenten is er geen discussie. Ook buiten de archeologische wereld wordt algemeen erkend en geaccepteerd dat deze terreinen (zeer) beschermingswaardig zijn en dat daarvoor (streng) archeologische voorschriften mogen gelden in bestemmingsplannen. Vervolgens wordt de rest van het gemeentelijke grondgebied ingedeeld in zones met een zeer hoge, hoge, middelhoge, gematigde, lage of zeer lage verwachting. Het woord 'verwachting' moet worden opgevat als 'de trefkans om bij bodemverstoring archeologische relictten (sporen of vondsten) aan te treffen'. Hier manifesteert zich echter een probleem. Geen enkele archeoloog in Nederland kan een zinnig antwoord geven op de vraag wat deze trefkans concreet is voor de verschillende verwachtings-categorieën. Hoe vaak tref je bijvoorbeeld bij een onderzoek van 100m² een archeologisch behoudenswaardige vindplaats aan, indien aan het gebied een hoge verwachting is toegekend? En hoe vaak bij een activiteit van 1000m²? Waarom zou men in een gebied met een lage verwachting onderzoek doen, terwijl de kans op het vinden van oude resten bijzonder klein is? En wat betekenen alle tussenliggende classificeringen? In de archeologische praktijk zien we dat elke kaartenmaker en elke gemeente er een eigen draai aan geeft, omdat er geen eenduidige en algemeen gedragen standaard is ontwikkeld. Wel kan algemeen worden gesteld dat de kans op een vondst bij bodemverstoringen op gronden met een hoge archeologische verwachting relatief hoger is dan op gronden met een lage verwachting. Maar concreter dan dat is het niet te maken. Alle classificaties in de verwachtingen zijn gebaseerd op *fingerspitzengefühl* van de individuele kaartenmakers. Dit leidt er bijvoorbeeld toe dat in het grensgebied tussen twee gemeenten de archeologische verwachtingen niet op elkaar aansluiten. Voor een vakgebied dat zich beroept op een wetenschappelijke vorm van beroepsbeoefening is dat geen proeve van bekwaamheid. De onzekerheid en de beperkte waarde van deze kaarten zou op zich geen probleem hoeven te zijn als dit vanuit de archeologische wereld ook luid en duidelijk zou zijn gecommuniceerd; als er gezegd zou worden

dat het beredeneerd giswerk is, een vorm van expert judgement, en dat gemeenten daaraan niet altijd zware consequenties hoeven te verbinden in de zin van beperkende archeologische voorschriften in bestemmingsplannen. In de vertaling van de waarden- en verwachtingenkaarten naar bestemmingsplankaarten, die in feite deels archeologisch inhoudelijk is en deels een politiek-maatschappelijke component kent, komt de wettelijk geregelde gemeentelijke beleidsvrijheid vaak niet of nauwelijks uit de verf.

Gemeenten zijn één grote archeologische dubbelbestemming

Zoals eerder aangegeven, kennen de meeste archeologische waarden- en verwachtingskaarten aan het gehele gemeentelijke grondgebied een archeologische waarde of verwachting toe. Veel gemeenten zijn zich er echter niet van bewust welke vrijheid de wet hen biedt, en gaan er vanuit dat aan *elke* verwachting een archeologische dubbelbestemming moet worden toegekend. Maar juist hierin doen gemeenten zich te kort. Het is toegestaan om aan bepaalde archeologische verwachtingszones geen archeologische dubbelbestemming toe te kennen, mits goed onderbouwd. Om elk risico op een onvoorziene vondst te voorkomen - en dan als gemeente zelf voor de eventuele onderzoekskosten op te draaien - kiezen veel gemeenten er toch voor om elk stuk van het gemeentelijke grondgebied te voorzien van een archeologische dubbelbestemming. Daarmee wordt het risico volledig afgewenteld op de burgers en de bedrijven. Kijk maar eens op sites als *'planviewer.nl'* of *'ruimtelijkeplannen.nl'*: Nederland loopt vol met archeologische dubbelbestemmingen. Veel gemeenten zijn bijna één grote archeologische dubbelbestemming¹. De financiële gevolgen hiervan zijn niet voor rekening van de archeologische wereld, maar voor bouwers, projectontwikkelaars, agrariërs, ontgronders, baggeraars en burgers. En natuurlijk overheden. Die deze kosten op hun beurt overigens weer (kunnen) doorbelasten. Naar het bedrijfsleven en de burgers bijvoorbeeld. Aan de motie Snijder-Hazelhoff en Koopmans (CDA-VVD) om te komen tot een forse reductie van de kosten voor archeologisch onderzoek in Nederland is nog steeds geen uitvoering gegeven.²

Beperkte waarde van de archeologische kaarten

Inhoudelijk valt er ook kritiek te leveren op deze kaarten. Aan de basis van het archeologische verwachtingsmodel liggen de bodemkaarten; dat is een niet betwiste bron. Bepaalde bodemkundige eenheden hebben een sterke relatie met archeologische vindplaatsen, dat is een empirisch gegeven. Maar deze bodemkaarten (van STIBOKA) - die dus voor de actuele archeologische waarden- en verwachtingskaarten worden gebruikt - zijn soms meer dan 60 jaar oud. Dat is voor de tijd van grote mechanisatie in de landbouw en voor de grote ruilverkavelingen³. Veronderstelde aanwezige bodemsoorten uit de jaren '50, '60 en '70 van de vorige eeuw, die een belangrijke indicator vormen voor de archeologische verwachting (hoog, middelhoog of laag), blijken vaak heden ten dage niet meer aanwezig te zijn⁴. Het gevolg hiervan is dat er archeologisch vooronderzoek wordt voorgeschreven waar dit overbodig is.

Verstoringen

Een ander probleem is de verstoring van de bodem. De mechanisatie en grootschalige bodembewerkingen, vooral in de agrarische buitengebieden, hebben het bodemarchief in Nederland flink geroerd. De in dit kader uitgevoerde LTO-pilot *'Mag het een onsje minder zijn?'* die aantoonde dat er in specifieke gevallen ook onder de bouwvoor sprake is van verstoorde bodems, zeker waar het gaat om bollenteelt, laanbomenteelt en aspergeteelt - wordt door de archeologische wereld met argwaan bekeken. In de archeologische beroeps wereld, en ook binnen de Rijksdienst voor het Cultureel Erfgoed, lijkt men moeite te hebben aan dergelijke gebieden in het kader van de planregels een ruimere vrijstelling in de diepte (centimeters) van de archeologische onderzoeksplicht toe te

¹ Voorbeelden hiervan: gemeente Opmeer, gemeente Zijpe, gemeente Coevorden, gemeente Westerveld, gemeente Winsum, gemeente Noordenveld, gemeente Hof van Twente, gemeente Lochem, gemeente Bronckhorst, gemeente Reimerswaal, gemeente Roerdalen, gemeente Echt-Susteren etc.

² Voorgesteld 24 november 2010 De Kamer, gehoord de beraadslaging, overwegende, dat gemeenten verplicht zijn, op basis van de Wet archeologische monumentenzorg, artikel 38 a «rekening te houden met in de grond aanwezige dan wel verwachte monumenten»; constaterende, dat de kosten van archeologisch onderzoek totaal uit de hand lopen; verzoekt de regering voor 1 juli 2011 met voorstellen te komen die leiden tot een forse reductie van de kosten voor archeologisch onderzoek door de nationale kop te verwijderen, en gaat over tot de orde van de dag. Vergaderjaar 2010-2011 32 500 XIII Vaststelling van de begrotingsstaten van het Ministerie van Economische Zaken, Landbouw en Innovatie (XIII) voor het jaar 2011.

³ Een goed voorbeeld hiervan is de archeologische waarden- en verwachtingenkaart van de gemeente Teylingen; deze maakt onderdeel uit van de kaart van de Bollenstreek.

⁴ Dit is één van de opvallende conclusies van het LTO-bodemverstoringsonderzoek *'Mag het een onsje minder zijn?'* uitgevoerd door A=M (Voorburg), Buro de Brug (Amsterdam) en GEOLOGICAL (Delft)

kennen. Terwijl het aan de andere kant in de archeologie wel gebruikelijk is grote gebieden van een archeologische verwachting te voorzien zonder elk perceel individueel daarop getoetst te hebben. Ook op dit punt heeft de Minister van OCW dus nog steeds geen uitvoering gegeven aan de motie Snijder-Hazelhoff en Koopmans (VVD-CDA) om te komen tot een forse reductie van de kosten voor archeologisch onderzoek.

Gemeenten erkennen het probleem van verstoorde bodems in toenemende mate, maar leggen de bal neer bij de vergunningaanvrager. Deze moet eerst maar eens bewijzen dat zijn bodem verstoord is, en dan valt er pas iets te zeggen over de plicht vervolgonderzoek te laten uitvoeren. Dit is een merkwaardige gang van zaken, omdat gemeenten volgens de Algemene Wet Bestuursrecht gehouden zijn besluiten zorgvuldig voor te bereiden. Zelfs de Raad van State accepteert echter een dergelijke handelwijze, waarmee zij feitelijk het te kort schieten van gemeenten ten aanzien van hun verplichtingen, legitimeert. Indicatieve archeologische waarden- en verwachtingskaarten worden door de Raad van State als een wetenschappelijke waarheid geaccepteerd⁵, inclusief daarbij horende strenge vrijstellingsgrenzen voor bestemmingsplannen, terwijl aangetoonde contra-indicaties zoals bodemverstoringen door agrariërs als ondeugdelijk ter zijde worden geschoven.⁶ De Raad van State lijkt, als het gaat om bezwaren tegen voorgestelde archeologische beschermingsregimes in bestemmingsplannen, hoe langer hoe meer krediet te geven aan gemeenten, ondanks de bovengeschetste grote tekortkomingen. Een tendens die te denken geeft.

Alleen grote bodemingrepen?

Als tegenargument wordt door de archeologische wereld aangehaald dat deze archeologische dubbelbestemming in de praktijk reuze meevalt. Het gaat immers bij bodemingrepen op gronden met een hoge, middelhoge of een lage archeologische verwachting alleen om grote tot zeer grote bodemingrepen. Met andere woorden: het voorgestelde beleid is wel degelijk proportioneel en houdt rekening, bijvoorbeeld bij agrariërs, met het normale beheer en onderhoud. Wie een blik werpt op de toegestane vrijstellingsgrenzen bij verstoringen van gronden met een hoge verwachting kan zich niet aan de indruk onttrekken dat het gaat om (relatief) kleine oppervlakten. In de provincie Gelderland is een vrijstellingsoppervlakte van 100 m² voor dergelijke gronden bij gemeenten heel normaal. De gemeente Apeldoorn heeft hiervoor zelfs een vrijstellingsoppervlak vastgesteld van 50 m². Het bouwen van een huis op deze gronden is dus simpelweg al vergunningplichtig. En dat terwijl er nog niks aan archeologische sporen of vondsten is aangetoond! Voor gebieden met een lage archeologische verwachting varieert de vrijstellingsgrens in bestemmingsplannen aanzienlijk. Het merendeel van gemeenten in Nederland legt zelfs op deze archeologische verwachting een beschermingsregime, sommige gemeenten al vanaf een bodemverstoring van 2.000 m²⁷.

Wat hebben al die onderzoeken nu opgeleverd?

Als het gaat om de effectiviteit van dergelijke kaarten is het interessant om het RCE-onderzoek '*Vragen over Malta*' (RAM 196) aan te halen. Een van de deelstudies in dit rapport behandelt 'de effectiviteit van de archeologische onderzoeksketen voor beeldvorming over het verleden'. Opvallend cijfer hierin: van de onderzochte rapporten (tot en met de proefsleuvenfase) leidt iets meer dan 80% procent niet tot een opgraving. Met andere woorden: bij 8 van de 10 opgelegde archeologische onderzoeksverplichtingen aan vergunningaanvragers of initiatiefnemers wordt geen informatie over het verleden gegenereerd.

Een ander duidelijk voorbeeld van de beperkte effectiviteit van de huidige archeologische waarden- en verwachtingskaarten is de recente actualisatie van het archeologiebeleid in de Bollenstreek met daarin de gemeenten Teylingen, Katwijk, Noordwijk, Noordwijkerhout, Lisse en Hillegom. Uit deze actualisatie blijkt dat van de 264 onderzochte archeologische onderzoeken in 84% van de gevallen na het booronderzoek wordt geconstateerd dat er geen behoudenswaardige archeologische resten aanwezig zijn, of dat archeologische waarden niet worden aangetast. Slechts bij 2% van de opgelegde onderzoeksverplichtingen in deze gemeenten luidt de uiteindelijke conclusie dat er sprake is van behoudenswaardige archeologische vindplaatsen die opgegraven dienen te worden. Een schrikbarend laag percentage.

⁵ Merkwaardig genoeg accepteert de Raad zelfs de Indicatieve Kaart Archeologische Waarden (IKAW) wanneer deze op gemeentelijk niveau wordt toegepast terwijl de Rijksdienst Cultureel Erfgoed al jarenlang duidelijk maakt dat deze kaart op perceelsniveau ongeschikt is.

⁶ Een goed voorbeeld hiervan betreft de uitspraak van de Raad van State inzake het bezwaar van de Stichting Archeologie Actueel tegen het voorgenomen archeologische beschermingsregime in in het bestemmingsplan buitengebied van de gemeente Peel en Maas

⁷ Bijvoorbeeld de gemeenten Arnhem en Beuningen.

Een schot hagel

Archeologie in de ruimtelijke ordening heeft zo meer het kenmerk van 'een schot hagel' dan van een gericht uitgevoerde wetenschappelijke onderzoeksexercitie. Het heeft er alle schijn van dat de archeologische verwachting van de Nederlandse bodem veelal te optimistisch wordt ingeschat. Daar tegenover wordt vanuit de archeologische wereld het argument aangevoerd dat het constateren van de afwezigheid van archeologische waarden ook belangrijk is, en dat daartoe ook onderzoek moet worden uitgevoerd; de archeologische verwachting kan dan immers van de grond worden afgehaald. Het is echter een weinig overtuigend argument om dit op kosten van de vergunningaanvrager of initiatiefnemer te laten uitvoeren. De wet beoogt archeologische vindplaatsen te behouden, maar wordt nu ook in stelling gebracht om onderzoek naar het verbeteren van verwachtingsmodellen binnen de archeologische beroepsgroep te financieren. Past dit binnen de oorspronkelijke strekking van de wet?

De laatste tijd klinken er ook binnen de beroepsgroep van archeologen geluiden dat de tot nu toe bereikte archeologische opbrengst redelijk mager is, en dat archeologische verwachtingskaarten beter kunnen. Enkele acties van de Rijksdienst voor het Cultureel Erfgoed wijzen daar ook op⁸. Dat laat echter onverlet dat de wijze waarop de Wet op de archeologische monumentenzorg zijn beslag heeft gekregen in het ruimtelijk ordeningsproces, uit de hand is gelopen. De afgelopen jaren, mede onder invloed van uitspraken van de Raad van State, is de wet uitgelegd en toegepast als een wet die gemeenten een archeologische zorgplicht (terecht) oplegt, waarbij door archeologen of archeologische adviseurs aangedragen archeologische informatie ('deze gronden hebben een archeologische verwachting') echter (onterecht) boven enige twijfel lijkt te zijn verheven. De Raad gaat er van uit dat archeologische waarden- en verwachtingenkaarten en het daarop gebaseerde beleid het product zijn van een doorwrochte wetenschappelijke studie waarop weinig valt af te dingen. Uit het voorgaande blijkt dit deels bezijden de waarheid. Een wettelijke correctie is daarom gewenst.

Beleidsvrijheid gemeenten

Deze uitleg en interpretatie van de Wet op de archeologische monumentenzorg staat op gespannen voet met één van de belangrijkste pijlers van wet, namelijk de beleidsvrijheid van gemeenten om naar eigen inzicht het archeologisch belang te wegen en op te nemen in hun bestemmingsplannen. Artikel 38a van de Monumentenwet stelt namelijk ook niet dat aanwezige en verwachte monumenten *moeten* worden beschermd, maar stelt dat gemeenten er *rekening mee moeten* houden. Dat impliceert een weging van belangen en daarmee beleidsvrijheid. In dat opzicht is het goed nog eens terug te kijken naar wat de destijds verantwoordelijke staatssecretaris van OCW, Medy van der Laan, zei over die beleidsvrijheid⁹.

'Dit wetsvoorstel verplicht overheden niet tot het beschermen van het archeologisch erfgoed onder alle omstandigheden. B en W (of een ander bestuursorgaan) mogen het besluit nemen dat zij bepaalde archeologische waarden niet van belang vinden en dat zij om die reden geen publiek geld zullen aanwenden voor behoudsmaatregelen'.

En even verderop valt te lezen:

'Deze keuzevrijheid is nodig om overheden in de gelegenheid te stellen bestuurlijk en financieel in te zetten op cultuur-historische zaken die zij van wezenlijk belang achten'.

In de Memorie van Toelichting staat te lezen dat 'de gemeenteraad het bestemmingsplan beoordeelt op archeologische merites'. Ook dit geeft aan dat gemeenten kunnen kiezen voor meer dan wel minder archeologische bescherming van hun bodemarchief.

⁸ Op de website van de RCE staat het volgende te lezen: 'Het ontbreken van een standaard heeft ertoe geleid dat die kaarten onderling slecht vergelijkbaar zijn en doorgaans matig tot slecht onderbouwd. Voortzetting van deze trend kan nadelige gevolgen hebben voor zowel het archeologische erfgoed als de ruimtelijke planontwikkeling'. Bron: <http://erfgoedbalans.cultureelerfgoed.nl/voorraad-erfgoed/archeologie/potentie%C3%ABle-voorraad/verwachtingskaarten->

⁹ Uit: 29 259, Wijziging van de Monumentenwet 1988 en enkele andere wetten ten behoeve van de archeologische monumentenzorg mede in verband met de implementatie van het Verdrag van Valletta (Wet op de archeologische monumentenzorg), nr. 33, Verslag van een schriftelijk overleg.

Het CDA en de VVD waren er destijds beducht voor dat er overal in Nederland archeologische eisen zouden gelden. In haar antwoord¹⁰ aan de Kamer wijst de Staatssecretaris, om te onderstrepen dat zulks niet het geval zal zijn, nogmaals op het facultatieve karakter van de wettelijke bepaling (gemeenten kunnen archeologisch onderzoek voorschrijven). Nog duidelijker staat het verderop in de nota:

'Hoe met lage verwachtingswaarden wordt omgegaan, wordt daarmee uiteindelijk door provincies en gemeenten bepaald. In dat kader laten gemeenten ook wel een meer gedetailleerde archeologische verwachtingskaart maken van het totale gemeentelijke grondgebied. Deze kan als basis dienen voor bestemmingsplannen, waarbij kan worden bepaald dat gebieden met een (zeer) lage verwachtingswaarde niet nader hoeven te worden onderzocht. Bij een hoge verwachtingswaarde ligt nader onderzoek wel voor de hand. Waar het in essentie om gaat is, dat de gemeenteraad over zoveel archeologische informatie beschikt dat een zorgvuldig ruimtelijk besluit kan worden genomen, dat vervolgens door de provincie wordt getoetst'.

De Staatssecretaris heeft het dus enkel over de hoge verwachtingen, als archeologisch relevant in de afweging van de ruimtelijke belangen. In de Nota naar aanleiding van het nader verslag¹¹ zegt de Staatssecretaris het volgende:

Gemeenten en provincies hebben in het door de regering voorgestelde stelsel volledige vrijheid om naar eigen inzicht (financieel en beleidsmatig) vorm te geven aan de archeologische monumentenzorg binnen hun gemeente of provincie.

Gemeenten zijn niet verplicht dergelijke archeologische onderzoeksverplichtingen op te leggen. Zij mogen - binnen de kaders van het bestemmingsplan en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur - hun eigen beleidsinhoudelijke en financiële afwegingen maken. Die afwegingen zullen vanzelfsprekend nauw samenhangen met het belang dat gemeenten hechten aan het bodemarchief binnen hun gemeente en de omvang van de middelen die gemeenten daarvoor beschikbaar willen stellen. Hoe die belangenafweging uitvalt, is uiteindelijk een kwestie van democratische besluitvorming binnen een gemeente waarin de regering als indiener van dit wetsvoorstel niet treedt. De gemeente is dus niet verplicht om in het kader van ruimtelijke afwegingen voorrang te geven aan het archeologische belang.

In de praktijk zijn er maar bar weinig gemeenten die zich deze beleidsvrijheid hebben gerealiseerd. Adviserende archeologen hebben gemeenten dit ook zelden duidelijk gemaakt. En als dit dan wel gebeurde werd hen zelden gewezen op de aanzienlijke mate waarin deze beleidsvrijheid kon worden benut. Het lijkt geen al te gedurfde stelling dat met de huidige archeologiepraktijk in het vooruitzicht - *veel onnodig onderzoek*- en de enorme omvang van grondgebied met een archeologische dubbelbestemming -*onnodige beperking van het grondgebruik*- het wetsvoorstel in 2005 in de Tweede Kamer geen meerderheid zou hebben gekregen. En dat zou terecht zijn geweest. De vrees die het CDA en de VVD destijds hadden blijkt terecht te zijn geweest.

Wat te doen?

Wat de Minister van OCW nu zou moeten regelen in de wet is het - bij artikel 38a van de Monumentenwet - opnemen van specifieke eisen ten aanzien van de duiding/benoeming/definiëring van de in de grond aanwezige of te verwachten archeologische monumenten, en de daarvan afgeleide archeologische waarden- en verwachtingskaarten en (bestemmings)plankaarten. Dergelijke kaarten zouden alleen mogen worden opgesteld op basis van expliciete, actuele en specifiek lokale archeologische en bodemkundige informatie. Daarbij moet de statistische relevantie van de archeologische en bodemkundige uitgangspunten en van het verwachtingsmodel geëxpliciteerd worden. Ook zouden alle indicaties op verstoorde bodems in zo'n kaart een structurele plaats moeten krijgen.

¹⁰ 29 259 Wijziging van de Monumentenwet 1988 en enkele andere wetten ten behoeve van de archeologische monumentenzorg mede in verband met de implementatie van het Verdrag van Valletta (Wet op de archeologische monumentenzorg), Nota naar aanleiding van het verslag, W8093.NAV, 2004.

¹¹ 29 259 Wijziging van de Monumentenwet 1988 en enkele andere wetten ten behoeve van de archeologische monumentenzorg mede in verband met de implementatie van het Verdrag van Valletta (Wet op de archeologische monumentenzorg) Nr. 19 NOTA NAAR AANLEIDING VAN HET NADER VERSLAG Ontvangen 25 november 2005, pagina 2 en 3.

Aanvullend zou de Minister van OCW in de wet de gemeentelijke beleidsvrijheid met betrekking tot de omgang met archeologie moeten verduidelijken.

Wanneer gemeenten dan kiezen voor een beperkter archeologisch regime met alleen een beschermingsregime voor gronden met archeologische waarden, hoge archeologische verwachtingen en onverstoorde bodems, is niet uit te sluiten dat het wel opgelegde archeologische onderzoek ook vaker tot relevante kennisvermeerdering leidt. Daar profiteert niet alleen de BV Nederland van, maar ook de archeologie.

Auteurs:

Jan Breimer

Drs. J.N.W. Breimer is één van de mede-opstellers van de Wet op de archeologische monumentenzorg en oprichter en eigenaar van A=M (2009), een onafhankelijk adviesbureau voor archeologie, ruimtelijke ordening en cultuurhistorie (Voorburg). Vanuit de Directie Cultureel Erfgoed van het Ministerie van OCW adviseerde hij vijf verschillende bewindspersonen (1996-2007) ten aanzien van de invoering van het verdrag van Malta in de Nederlandse wetgeving. In 2011 werd hij door de Raad voor Cultuur gevraagd zitting te nemen in de ad-hoc Commissie die de Raad moest helpen bij het adviseren over de evaluatie van de Wet op de archeologische monumentenzorg.

Chris Sueur

Drs. ing Chris Sueur is archeoloog en landmeter/kartograaf en richtte samen met drs. Jan-Willem Oudhof in 2008 Buro de Brug B.V. op. Het bedrijf adviseert overheden, bedrijven en particulieren over de omgang met archeologie en cultuurhistorie. Eén van de kernactiviteiten is het opstellen van gemeentelijk archeologiebeleid, waarbij steeds tegen de in dit artikel genoemde tekortkomingen ten aanzien van de kwaliteit van de kaarten wordt aangelopen.

